A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2014. június 5.*

„A Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény — 54. cikk — A »ne bis in idem« elve — Hatály — A büntetőeljárást a bizonyítékok elégtelensége okán megszüntető, az egyik szerződő állam bírósága által hozott végzés — A büntetőeljárás újbóli megindításának lehetősége új bizonyítékok feltárása esetén — A »jogerősen elítélt« személy fogalma — Ugyanazon személlyel szembeni és ugyanazon cselekményeken alapuló bűncselekmény miatti büntetőeljárás egy másik szerződő államban — A büntetőjogi felelősségre vonhatóság megszűnése és a ne bis in idem elvének alkalmazása”

A C-398/12. sz. ügyben,

az EU 35. cikk alapján előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunale di Fermo (Olaszország) a Bírósághoz 2012. augusztus 29-án érkező, 2012. július 11-i határozatával az előtte

M

ellen folytatott büntetőeljárásban terjesztett elő,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: L. Bay Larsen tanácselnök (előadó), K. Lenaerts, a Bíróság elnökhelyettese, a negyedik tanács tagjaként eljáró bíró, M. Safjan, J. Malenovský és A. Prechal, bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: A. Impellizzeri tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2013. szeptember 12-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– Q és R képviseletében C. Taormina, és L. V. Mascioli avvocati,

– az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője G. Palatiello avvocato dello Stato,

– a belga kormány képviseletében T. Materne és C. Pochet, meghatalmazotti minőségben,

– a német kormány képviseletében T. Henze és J. Kemper, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: olasz.

– a holland kormány képviseletében C. Schillemans, M. de Ree, C. Wissels és B. Koopman, meghatalmazotti minőségben,

– az osztrák kormány képviseletében A. Posch, meghatalmazotti minőségben,

– a lengyel kormány képviseletében B. Majczyna, M. Arciszewski és M. Szpunar, valamint M. Szwarc, meghatalmazotti minőségben,

– a svájci kormány képviseletében D. Klingele, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében F. Moro és R. Troosters, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2014. február 6-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló, 1990. június 19-én Schengenben (Luxemburg) aláírt egyezmény (HL 2000. L 239., 19. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 2. kötet, 9. o., a továbbiakban: SMVE) 54. cikkének értelmezésére irányul.

2 E kérelmet az M ellen egy Belgiumban párhuzamosan indult büntetőeljárás tárgyát alkotó cselekményekkel azonos cselekmények alapján, 2001 májusa és 2004 februárja között az utóbbi tagállamban kiskorú személy sérelmére elkövetett nemi erkölcs elleni erőszakos bűncselekmények okán Olaszországban indult büntetőeljárás keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény

3 A Rómában 1950. november 4-én aláírt, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény (a továbbiakban: EJEE) tartalmazza csatolva az 1984. november 22-én Strasbourgban aláírt és az Európai Unió 25 tagállama által ratifikált hetedik kiegészítő jegyzőkönyvet (a továbbiakban: EJEE hetedik kiegészítő jegyzőkönyve), amelynek a „Kétszeres eljárás alá vonás vagy büntetés tilalma” című 4. cikke ekképp rendelkezik:

„1. Ha valakit egy állam büntetőtörvényének és büntetőeljárási törvényének megfelelően egy bűncselekmény kapcsán már jogerősen felmentettek vagy elítéltek, e személlyel szemben ugyanennek az államnak az igazságszolgáltatási szervei ugyanezen bűncselekmény miatt büntetőeljárást nem folytathatnak, és vele szemben büntetést nem szabhatnak ki.

2. Az előző bekezdés rendelkezései nem képezik akadályát annak, hogy az adott állam büntetőtörvényeinek és büntetőeljárási törvényeinek megfelelően az eljárást újból megindítsák, ha új, vagy újólag feltárt tények, vagy az eljárás alapvető hibái természetüknél fogva kihatással vannak a meghozott ítéletre.

3. A jelen Cikk rendelkezéseitől az [EJEE] 15. Cikkére hivatkozással nem lehet eltérni.”

Az uniós jog

Az Európai Unió Alapjogi Chartája

4 Az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) „A kétszeres eljárás alá vonás és a kétszeres büntetés tilalma” címet viselő 50. cikke így rendelkezik:

„Senki sem vonható büntetőeljárás alá és nem büntethető olyan bűncselekményért, amely miatt az Unióban a törvénynek megfelelően már jogerősen felmentették vagy elítélték.”

A schengeni vívmányokról szóló (19.) jegyzőkönyv

5 A Lisszaboni Szerződéshez csatolt, az Európai Unió keretébe beillesztett schengeni vívmányokról szóló (19.) jegyzőkönyv (HL 2010. C 83., 290. o.) 1. és 2. cikke előírja, hogy a Belga Királyság és az Olasz Köztársaság azon tagállamok közé tartozik, amelyekre a schengeni vívmányokat alkalmazni kell.

Az átmeneti rendelkezésekről szóló (36.) jegyzőkönyv

6 Az EUMSZ-hez csatolt, az átmeneti rendelkezésekről szóló (36.) jegyzőkönyv 10. cikkének (1) és (3) bekezdése értelmében az EU-Szerződésnek a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt hatályos változata VI. címében az Európai Unió Bíróságára ruházott hatáskörök változatlanok maradnak a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követő első öt évben az említett szerződés hatálybalépése előtt elfogadott uniós jogi aktusok tekintetében, abban az esetben is, ha azok elfogadására az EU 35. cikk (2) bekezdésének értelmében került sor.

Az EU 35. cikk (2) bekezdése alapján tett nyilatkozat

7 Az Amszterdami Szerződés hatálybalépésének időpontjáról szóló, az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* 1999. május 1-jén közzétett tájékoztatóból (HL L 114., 56. o.) kitűnik, hogy az Olasz Köztársaság az EU 35. cikk (2) bekezdése alapján tett nyilatkozatával elfogadta a Bíróság hatáskörét az EU 35. cikk (3) bekezdésének b) pontja szerinti előzetes döntéshozatali eljárások lefolytatására.

Az SMVE

8 A schengeni vívmányok részét alkotja – többek között – az SMVE. Ennek „Rendőrség és biztonság” című III. címének 3. fejezete a „Kétszeres büntetés tilalma (*ne bis in idem*) elvének alkalmazása” címet viseli. Az SMVE-nek az e 3. fejezetben található 54. cikke értelmében:

„Az ellen a személy ellen, akinek a cselekményét a Szerződő Felek egyikében jogerősen elbírálták, ugyanazon cselekmény alapján nem lehet egy másik Szerződő Fél területén büntetőeljárást indítani, amennyiben elítélés esetén a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélet meghozatalának helye szerinti Szerződő Fél jogszabályainak értelmében azt többé nem lehet végrehajtani.”

A belga jog

9 A belga Code d'instruction criminelle (a büntetőeljárásról szóló törvénykönyv; a továbbiakban: CIC) 128. cikke úgy rendelkezik, hogy a terhelttel szembeni vádemelés során „[h]a a chambre du conseil-nek [a továbbiakban: a tárgyalás elrendeléséről döntő tanács] az az álláspontja, hogy a cselekmények nem tárnak fel bűntettet vagy vétséget, vagy ha nincsenek tények vagy bizonyítékok a terhelttel szemben, úgy határoz, hogy az eljárást nem folytatja."

10 A CIC 246. cikke kimondja:

„Azzal a terhelttel szemben, akinek vonatkozásában a chambre des mises en accusation (vádtanács) úgy határozott, hogy bíróság elé utalásának nincs helye, ugyanazon cselekmény miatt eljárás nem indítható, kivéve, ha új tények és/vagy bizonyítékok merülnek fel."

11 A CIC 247. cikke így rendelkezik:

„Új tényeknek és/vagy bizonyítékoknak tekintendők azok a tanúvallomások, iratok és jegyzőkönyvek, amelyeket nem lehetett a vádtanács általi vizsgálatra beterjeszteni, és amelyek alkalmasak arra, hogy megerősítsék a vádtanács által túlzottan gyengének talált bizonyítékokat, vagy arra, hogy új, az igazság megállapításához hasznos megvilágításba helyezzék a tényeket."

12 Az iratokból kitűnik, hogy a belga Cour de cassation (semmítőszék) kimondta, hogy a CIC fenti 246. és 247. cikke nemcsak a vádtanács azon határozataira alkalmazandó, hogy az eljárás nem utalható bíróság elé, hanem a vizsgálatot folytató valamennyi bírósági fórumnak – ideértve a CIC 128. cikkében hivatkozott, a tárgyalás elrendeléséről döntő tanácsot – a nyomozást megszüntető határozataira is.

13 A CIC 248. cikke előírja, hogy ha új bizonyíték merül fel, az illetékes rendőrségi tisztviselő vagy vizsgálóbíró haladéktalanul megküldi az iratok másolatát és a bizonyítékot a fellebbezési bíróság melletti főügyésznek. Ez utóbbi a vádtanács elnökétől kérheti azon bíró kijelölését, aki előtt az új eljárást a vádhatóság kérelmére lefolytatják.

Az olasz jog

14 Az olasz büntetőtörvénykönyv 604. cikke úgy rendelkezik, hogy az olasz állampolgár által elkövetett, a nemi erkölcs elleni erőszakos bűncselekmények körébe tartozó cselekmények miatt Olaszországban büntetőeljárás indítható, még ha azokat külföldön követték is el.

Az alapjogvita és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

15 M-mel, egy Belgiumban lakóhellyel rendelkező olasz állampolgárral szemben a menye, Q által tett több feljelentését követően 2004-ben különböző, nemi erkölcs elleni erőszakos bűncselekményeknek, illetve szexuális jellegű jogellenes cselekményeknek minősülő bűncselekményekkel, köztük tizenhat évnél fiatalabb kiskorú személy sérelmére elkövetett szexuális visszaéléssel kapcsolatban folytattak nyomozást.

16 E cselekmények elkövetésére Belgium területén 2001 májusa és 2004 februárja között került sor, N, M 1999. április 29-én született leányunokája sérelmére, fiának, O-nak – aki N apja – bűnsegédletével.

17 A nyomozást követően, amelynek során különböző bizonyítékokat gyűjtöttek össze és vizsgáltak meg, a tribunal de première instance de Mons (mons-i elsőfokú bíróság) (Belgium) tárgyalás elrendeléséről döntő tanácsa 2008. december 15-i végzésében a büntetőeljárást megszüntető határozatot hozott vádemelés helyett a bizonyítékok elégtelenségének okán (a továbbiakban: eljárást megszüntető végzés).

18 A cour d'appel de Mons (mons-i fellebbviteli bíróság) (Belgium) vádtanácsa 2009. április 21-i ítéletében helyben hagyta az eljárást megszüntető e végzést. Az ezen ítélettel szemben benyújtott fellebbezést a Cour de cassation (Belgium) 2009. december 2-i ítéletében elutasította.

19 A belga területen folytatott büntetőeljárással párhuzamosan a Q által az olasz rendőrségen 2006. november 23-án tett feljelentés alapján büntetőeljárás indult M ellen Olaszországban a Tribunale di Fermo előtt a jelen ítélet 15. és 16. pontjában említettekkel megegyező cselekmények alapján.

20 2008. december 19-én, egy lényegében ugyanarra a területre kiterjedő nyomozást követően, mint a Belgiumban folytatott nyomozás, a Tribunale di Fermo vizsgálóbírája elrendelte a vádemelést M-mel szemben ugyanezen bíróság tanácsban eljáró testülete előtt.

21 A Tribunale di Fermo előtt 2009. december 9-én tartott tárgyaláson M a Cour de cassation 2009. december 2-i ítéletére és a *ne bis in idem* elvére hivatkozott.

22 Az ügyész és Q ügyvédei, elismerve a Belgiumban és Olaszországban egyaránt lefolytatott büntetőeljárások tárgyát alkotó bűncselekmények azonosságát, vitatták, hogy létezik az ítélt dolog hatályával bíró érdemi ítélet, és e tekintetben azt állították, hogy az eljárást megszüntető 2008. december 15-i végzés nem képezi akadályát az eljárás új bizonyítékok alapján történő újbóli megindításának.

23 A kérdést előterjesztő bíróság kiemeli, hogy az említett eljárást megszüntető végzés nem engedi meg a terhelttel szembeni vádemelést, feltéve hogy nem tárnak fel vele szemben olyan új bizonyítékokat, mint amilyeneket a CIC 247. cikke határoz meg.

24 A kérdést előterjesztő bíróság azt is kiemeli, hogy a belga jog értelmében a büntetőeljárást új bizonyítékok alapján kizárólag az ügyész kérelmére lehet megindítani.

25 Ilyen körülmények között a Tribunale di Fermo felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„Kizárja-e az ugyanazon cselekmények miatt ugyanazon személlyel szembeni eljárás valamely másik Szerződő Fél államban történő megindítását vagy folytatását az olyan, eljárást megszüntető jogerős ítélet, amelyet az Európai Uniónak az [SMVE-ben] részes tagállama nyomozási szakaszban, széles körű vizsgálat eredményeként olyan eljárás keretében hozott, amely új bizonyítékok felmerülése esetén újraindítható lenne?"

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

26 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy az SMVE 54. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy egy büntetőeljárást megszüntető végzést, amely az egyik szerződő fél államában, ahol e végzést hozták, akadályát képezi az azon személlyel szemben ugyanazon cselekmények miatti új büntetőeljárásnak, akire e végzés vonatkozott, feltéve hogy nem tárnak fel újabb bizonyítékokat e személlyel szemben, úgy kell minősíteni, mint az e cikk értelmében vett jogerős döntést tartalmazó határozatot, amely ily módon akadályát képezi az ugyanezen személlyel szemben ugyanazon cselekmények miatti új büntetőeljárás lefolytatásának egy másik szerződő fél államában.

27 Amint az magából az SMVE 54. cikkének szövegéből is következik, valamely szerződő államban senki ellen nem indítható büntetőeljárás olyan cselekmény miatt, amelyet már „jogerősen elbíráltak" egy másik szerződő államban.

28 Annak meghatározása céljából, hogy egy határozat valamely személy ügyét jogerősen elbíráló bírósági határozatnak minősül-e e cikk értelmében, arról kell megbizonyosodni, hogy e határozatot az ügy érdemére vonatkozó értékelést követően hozták (lásd ebben az értelemben: Miraglia-ítélet, C-469/03, EU:C:2005:156, 30. pont).

29 E tekintetben a Bíróság megállapította, hogy valamely szerződő állam bíróságainak a terheltet bizonyítékok hiányában jogerősen felmentő határozatát ilyen értékelésen alapuló határozatnak kell tekinteni (lásd ebben az értelemben: van Straaten-ítélet, C-150/05, EU:C:2006:614, 60. pont).

30 Meg kell tehát állapítani, hogy egy büntetőeljárást olyan nyomozást követően megszüntető végzést, amely során különböző bizonyítékokat gyűjtöttek össze és vizsgáltak meg, úgy kell tekinteni, mint amely a Miraglia-ítélet (EU:C:2005:156) értelmében vett, az ügy érdemére vonatkozó értékelés tárgyát alkotta, mivel ez jogerős döntést tartalmaz e bizonyítékok elégtelen jellegéről, és kizárja az eljárás ugyanezen bizonyítékok alapján történő újbóli megindítását.

31 E tekintetben a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy ahhoz, hogy valamely személynek felrótt cselekményeket az SMVE 54. cikke alapján „jogerősen elbíráltnak” lehessen tekinteni, a büntetőjogi felelősségre vonhatóságnak véglegesen meg kell szűnnie, oly módon, hogy a szóban forgó határozat abban a szerződő államban, ahol azt hozták, kiváltsa a *ne bis in idem* elv által biztosított védelmet (lásd ebben az értelemben: Turanský-ítélet, C-491/07, EU:C:2008:768, 32. és 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

32 Az olyan határozat ugyanis, amely az érintett személlyel szemben elsőként büntetőeljárást indító szerződő állam joga szerint nem szünteti meg nemzeti szinten a büntetőjogi felelősségre vonhatóságot, főszabályként nem képezheti eljárásjogi akadályát annak, hogy egy másik szerződő államban ugyanazon cselekmények miatt e személy ellen adott esetben büntetőeljárás induljon vagy folytatódjon (Turanský-ítélet, EU:C:2008:768, 36. pont).

33 Márpedig, amint az az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból is következik, a Cour de cassation 2009. december 9-i ítéletét követően az eljárást megszüntető végzés az ítélt dolog hatályával bírt. Következésképpen a büntetőjogi felelősségre vonhatóságot megszűntnek kell tekinteni, ami ily módon akadályát képezi annak, hogy a Belga Királyság területén új büntetőeljárást lehessen indítani M-mel szemben ugyanazon cselekményekért és az e végzés alapjául szolgáló eljárás keretében megvizsgáltakkal azonos bizonyítékok alapján. A CIC 246–248. cikkei ugyanis lényegében úgy rendelkeznek, hogy az eljárást kizárólag új, nevezetesen és különösen a vádtanács által még nem vizsgált és az eljárást megszüntető határozatának módosítására alkalmas bizonyítékok alapján lehet újból megindítani.

34 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy – amint azt a Bourquain-ítélet (C-297/07, EU:C:2008:708) 40. pontjában a Bíróság is megállapította egy távollevő személlyel szemben hozott ítélettel kapcsolatban – önmagában az a tény, hogy e büntetőeljárás a nemzeti jog alapján az eljárás újbóli megindítását vonta volna maga után, még nem zárja ki, hogy ez az elítélés, mint olyan, az SMVE 54. cikke értelmében vett „jogerős” határozatnak minősüljön.

35 Meg kell továbbá állapítani, hogy mivel az ahhoz való jogot, hogy senki sem vonható büntetőeljárás alá és nem büntethető kétszer ugyanazon bűncselekményért, a Charta 50. cikke is rögzíti, az SMVE 54. cikkét ez utóbbi fényében kell értelmezni.

36 E tekintetben először is hangsúlyozni kell, hogy a szóban forgó büntetőjogi határozat „jogerős” jellegét az e határozatot meghozó tagállam joga alapján kell értékelni.

37 Ezt követően meg kell állapítani, hogy a Charta 50. cikkére vonatkozó magyarázatok értelmében, amelyeket figyelembe kell venni e cikk értelmezése során (Åkerberg Fransson ítélet, C-617/10, EU:C:2013:105, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), „[a] hetedik kiegészítő

jegyzőkönyv 4. cikkében említett helyzetet illetően, vagyis az elvnek ugyanazon tagállamon belüli alkalmazását illetően, a biztosított jognak az EJEE-ben foglalt megfelelő joggal azonos a tartalma és terjedelme". Ugyanis, tekintettel arra, hogy az SMVE 54. cikke valamely bírósági határozat „jogerős" jellegét a *ne bis in idem* elvének valamely más szerződő állam által esetlegesen lefolytatandó büntetőeljárásokra történő alkalmazása vonatkozásában attól teszi függővé, hogy abban a szerződő államban, ahol ezt a határozatot hozták, az jogerős jelleggel bír-e, vagy sem, a magyarázatok e része releváns a jelen ügyben.

38 Márpedig, az EJEE hetedik kiegészítő jegyzőkönyve 4. cikkének 2. bekezdéséből az következik, hogy az e cikk 1. bekezdésében rögzített *ne bis in idem* elvével nem ellentétes az eljárás újbóli megindítása, „ha új, vagy újólag feltárt tények" természetüknél fogva kihatással vannak a meghozott ítéletre.

39 E tekintetben az EJEB 2009. február 10-i Zolotukhine kontra Oroszország ítéletében (14939/03. sz., 83. §) megállapította, hogy az EJEE hetedik kiegészítő jegyzőkönyvének 4. cikke „akkor válik relevánssá, amikor új büntetőeljárás indult, és az előzetes felmentő vagy elítélő határozat már a *res iudicata* erejére emelkedett". Ezzel szemben a rendkívüli jogorvoslatokat nem lehet figyelembe venni, amikor annak meghatározásáról van szó, hogy az eljárást jogerősen lezárták-e. Jóllehet e jogorvoslati lehetőségek az első eljárás folytatásának minősülnek, a határozat „jogerős" jellege nem függhet e jogorvoslati lehetőségek gyakorlásától (EJEB, 2009. február 10-i Zolotukhin kontra Oroszország ítélet, 14939/03. sz., 108. §).

40 A jelen ügyben a büntetőeljárás új bizonyítékok feltárása okán történő újraindításának lehetősége, amint azt a CIC 246–248. cikke előírja, nem érinti az alapügyben szóban forgó, eljárást megszüntető végzés jogerős jellegét. Nem vitatott, hogy ez a lehetőség nem az Emberi Jogok Európai Bírósága említett ítélkezési gyakorlatának értelmében vett „rendkívüli jogorvoslat", hanem ebből inkább egy új, eltérő bizonyítékokon alapuló külön eljárás megindítása következik, mintsem a már lezárt eljárás egyszerű folytatódása. Egyébiránt, az új eljárás megindításának igazolása céljából hivatkozott bizonyítékok valóban újszerű jellege ellenőrzésének szükségessége tekintetében egy teljesen új, az újraindítás e lehetőségén alapuló eljárás ugyanazon személlyel szemben, ugyanazon cselekmény miatt kizárólag azon szerződő államban indítható, amelynek területén e végzést hozták.

41 A fenti megfontolásokra figyelemmel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy az SMVE 54. cikkét úgy kell értelmezni, hogy egy büntetőeljárást megszüntető végzést, amely az egyik szerződő fél államában, ahol e végzést hozták, akadályát képezi az azon személlyel szemben ugyanazon cselekmények miatti új büntetőeljárásnak, akire e végzés vonatkozott, feltéve hogy nem tárnak fel újabb bizonyítékokat e személlyel szemben, úgy kell minősíteni, mint az e cikk értelmében vett jogerős döntést tartalmazó határozatot, amely ily módon akadályát képezi az ugyanezen személlyel szemben ugyanazon cselekmények miatti új eljárás lefolytatásának egy másik szerződő fél államában.

A költségekről

42 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján, a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

A Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló, 1990. június 19-én Schengenben (Luxemburg) aláírt egyezmény 54. cikkét úgy kell értelmezni, hogy egy büntetőeljárást megszüntető végzést, amely az egyik szerződő fél államában, ahol e végzést

hozták, akadályát képezi az azon személlyel szemben ugyanazon cselekmények miatti új büntetőeljárásnak, akire e végzés vonatkozott, feltéve hogy nem tárnak fel újabb bizonyítékokat e személlyel szemben, úgy kell minősíteni, mint az e cikk értelmében vett jogerős döntést tartalmazó határozatot, amely ily módon akadályát képezi az ugyanezen személlyel szemben ugyanazon cselekmények miatti új eljárás lefolytatásának egy másik szerződő fél államában.

Aláírások